

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 389/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť JUDr. Š. M., K., zastúpeného advokátom prof. JUDr. P. V., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 284/2006 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo JUDr. Š. M. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným 29. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 284/2006 p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 389/08-9 z 25. novembra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Š. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydaným 29. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 284/2006.

Sťažovateľ ako advokát uzavrel 25. augusta 1992 s Obcou Š., zastúpenou jej starostom, zmluvu o poskytnutí právnej pomoci „*vo veci vydania nehnuteľností - pozemkov a lesov v katastrálnom území Š. ..., v ktorej bola dohodnutá podielová odmena za zastupovanie vo výške 10% z hodnoty vydaných nehnuteľností*“, a 24. januára 1994 ďalšiu zmluvu o právnej pomoci, „*na základe ktorej mal navrhovateľ naďalej zastupovať obec Š. v konaní o vydanie (fyzické vydanie) predmetných lesných pozemkov ...*“. Sťažovateľ bol pri poskytovaní právnej pomoci Obci Š. úspešný.

Sťažovateľovi však dohodnutá odmena za poskytnuté právne služby vyplatená nebola, preto sa obrátil na Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) s návrhom na schválenie zmieru. Okresný súd uznesením č. k. Nc 130/01-12 zo 4. októbra 2001 schválil navrhovaný zmier a Obec Š. zaviazal zaplatiť sťažovateľovi 7 939 149 Sk s úrokom 17,6 % od 1. októbra 2001 až do zaplatenia, a to v určených mesačných splátkach.

Obec Š. však 27. októbra 2003 podala žalobu o zrušenie predmetného uznesenia o schválení zmieru, ktorá vychádzala z tvrdenia, že starosta obce nebol oprávnený uzavrieť súdny zmier, keďže na to nemal súhlas obecného zastupiteľstva. Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom č. k. 17 C 136/03-44 z 9. septembra 2004.

Obec Š. podala proti rozsudku odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7 Co 89/05-135 z 12. apríla 2006 zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že uznesenie okresného súdu o schválení zmieru zo 4. októbra 2001 zrušil. Krajský súd vychádzal z právneho názoru, že vzhľadom na ustanovenie § 8 ods. 2 (v súčasnosti ods. 3, pozn.) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o obecnom zriadení“), a keďže „uzatváranie zmluvy o právnom zastúpení malo priamy dopad na majetok obce, pokiaľ obec má platiť trovy právneho zastúpenia svojim právnym zástupcom“, berúc do úvahy ustanovenie § 11 ods. 4 písm. a) zákona o obecnom zriadení, „nemôže starosta obce sám rozhodovať za zastupiteľský zbor obce, pokiaľ ako štatutárny orgán obce v majetkových veciach chce rozhodovať o majetku obce a na takéto rozhodovanie o majetku obce nemá stanovisko obecného zastupiteľstva“.

Krajský súd zdôraznil, že starosta obce porušil § 8 ods. 2 zákona o obecnom zriadení „pokiaľ rozhodoval o majetkových záväzkoch obce a teda aj o znižovaní majetku obce pri uzatváraní zmieru a záväzku obce vyplatiť JUDr. M. odmenu 7.939.149,- Sk. Nemal ako štatutárny orgán obce povolenie od obce uzavrieť zmier, ktorý má dopad na majetok obce, pretože nemal vyjadrenie a poverenie obecného zastupiteľstva na uzavretie takéhoto zmieru.“.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré založil na dovolacom dôvode podľa § 241 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), teda na tvrdení, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa sťažovateľa právnym základom jeho nároku na odmenu nebol zmier schválený súdom, ale uzavretá zmluva o právnej pomoci. Krajský súd podľa jeho názoru nesprávne posúdil túto zmluvu ako úkon podliehajúci schváleniu obecným zastupiteľstvom, keďže obecné zastupiteľstvo v žiadnom svojom právnom akte nevymedzilo iné, než zákonom upravené úkony, ktoré majú podliehať jeho schváleniu.

Najvyšší súd po zistení, že dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu ako súdu odvolacieho je prípustné, sa ním meritórne zaoberal a dospel k záveru, že je neopodstatnené. Preto dovolanie sťažovateľa rozsudkom z 29. januára 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 284/2006 zamietol.

Najvyšší súd formuloval svoje právne závery takto: „U obce ako právnickej osoby ... je potrebné rozlišovať vykonávanie právnych úkonov od rozhodovania o týchto úkonoch. Zatiaľ čo rozhodovanie znamená vytváranie vôle vo vnútri, v rámci organizačnej štruktúry

obce o tom, či, respektíve aký právny úkon obec urobí (vykoná), právne konanie je prejavom už takto vytvorenej vôle navonok voči tretej osobe s cieľom založiť, zmeniť alebo zrušiť právny vzťah.

Funkcia štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorým je nesporne starosta obce ..., znamená výhradné oprávnenie konať menom obce navonok, t. j. prejavovať vôľu obce vo vzťahu k tretím osobám. Táto funkcia však sama o sebe nezahŕňa jeho výlučné oprávnenie vytvárať túto vôľu, ktorá je potom prejavovaná navonok v podobe právnych úkonov urobených na základe uvedeného konateľského oprávnenia. Oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t. j. o tom, či, resp. aký právny úkon obec urobí (prejaví), je zo zákona rozdelená medzi obecnú radu, štatutárny orgán a obecné zastupiteľstvo ...

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. schváleníu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote.

Rozhodnutie obecného zastupiteľstva o majetkovoprávnom úkone nie je autoritatívnym výrokom obce, ktorým sa individuálny právny vzťah účastníkov zakladá, mení alebo ruší ale je prejavom vôle obce. Tento prejav sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvolá však len vtedy ak spĺňa formálne a meritórne náležitosti. Ak sa pred súdom vyskytne v občianskom súdnom konaní ako sporná otázka platnosti zmluvy uzavretej medzi obcou a druhým účastníkom zmluvy, ktorej predmetom je niektorý z majetkovoprávnych úkonov, ktorý vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva, musí súd skúmať platnosť prejavu vôle tak z hľadiska formálnych (prijatie uznesenia spôsobom stanoveným v zákone) ako aj z hľadiska meritórnych náležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle. Bez prejavu vôle a jeho vyjadrenia v objektívne zistiteľnej forme nemožno hovoriť o právnom úkone. Táto zásada platí aj pre prejavy vôle obce v oblasti občianskeho práva. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovom právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právny úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu.

Majetkovoprávne úkony o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo, a ktoré by urobil len starosta bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, by nezaväzovali obec, pretože by tu chýbal prejav vôle obce. Starosta obce nemôže urobiť bez prejavu vôle obce majetkovoprávny úkon ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce

rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazať ním obec, pretože mu k tomu zákon o majetku obce s príslušnými predpismi nedáva oprávnenie, takže jeho právny úkon by ani nevyvolal právne účinky.“

Z hľadiska citovaného právneho názoru najvyšší súd dospel k záveru, že zmier schválený okresným súdom „je neplatný podľa hmotného práva, tento bol neplatný v čase keď ho súd schvaľoval (chýba prechádzajúci súhlas obecného zastupiteľstva na uzavretie zmluvy o právnej pomoci – podielová odmena) ...“.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu tvrdí, že najvyšší súd „nesprávne posúdil vec, keď dovolanie ... zamietol pre rovnaké dôvody, pre ktoré druhostupňový súd zrušil uznesenie o schválení zmieru“.

Podľa názoru sťažovateľa „uzavretie dohody o plnomocenstve a o odmene advokáta nepodlieha schváleniu obecným zastupiteľstvom v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. K jej uzavretiu je oprávnený starosta obce.“.

Sťažovateľ s poukazom na § 8 ods. 3 zákona o obecnom zriadení tvrdí, že plnením jeho záväzkov z predmetnej zmluvy sa „majetok obce nie len že nezmenšil, ale naopak, výrazne zväčšil. Vydané nehnuteľnosti ... boli znaleckým posudkom ohodnotené sumou 79.391.494,- Sk. ... Výsledok odpočítania dohodnutej odmeny navrhovateľa od hodnoty vydaných nehnuteľností predstavuje celkovú hodnotu, o ktorú sa majetok obce v dôsledku poskytnutej právnej pomoci obci navrhovateľom zvýšil ... Výpočet teda jednoznačne dokazuje, že uzatvorením predmetnej zmluvy ... v žiadnom prípade nebola (resp. by nebola) porušená citovaná zásada a ani eventuálne porušená byť nemohla, vzhľadom na to, že odmena bola dohodnutá ako podiel na hodnote vydaných nehnuteľností, teda ako podiel na reálnom zvýšení majetku obce.“.

Zrušením uzavretého a schváleného zmieru krajským súdom a následným zamietnutím dovolania najvyšším súdom bolo tak podľa sťažovateľa porušené jeho právo na spravodlivý proces.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 1. decembra 2008 vyzval predsedu najvyššieho súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, na zaslanie súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

V odpovedi doručenej ústavnému súdu 23. januára 2009 podpredsedníčka najvyššieho súdu uviedla, že „*svoj záver dovolací súd náležite ... právne vyargumentoval. Štruktúra odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu ... plne zodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku; skutkový stav a právne závery sú náležite odôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s vyslovenými závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k úsudku o arbitrárnom prístupe alebo svojvôli a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným.*“ . Podpredsedníčka najvyššieho súdu navrhla ústavnému súdu sťažnosti nevyhovieť a vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

Vyjadrenie najvyššieho súdu zaslal ústavný súd 27. januára 2009 právnenému zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujať stanovisko. Právny zástupca sťažovateľa doručil 20. februára 2009 ústavnému súdu stanovisko, v ktorom zotrval na vyjadreniach obsiahnutých v podanej sťažnosti a vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už viackrát vyslovil názor (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06), že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Ústavný súd tiež viackrát vyslovil, že skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom jeho kontroly iba vtedy, ak by vyведенé závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V posudzovanom prípade sťažovateľ podanou sťažnosťou namietal porušenie hmotno-právnych noriem zákona o obecnom zriadení a zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku obcí“) vo veci konajúcimi súdmi, a teda aj najvyšším súdom. Ústavný súd sa preto zameral na právne závery najvyššieho súdu vyslovené v rozhodnutí o sťažovateľovom dovolaní z hľadiska ich prípadnej arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ako aj následného zisťovania ústavno-právnej relevancie možných nedostatkov výkladu ustanovení uvedených právnych predpisov upravujúcich konanie za obec v majetkovo-právnych vzťahoch, a to aj napriek tomu, že predmetom konania ústavného súdu nebol prípadný zásah najvyššieho súdu do právneho postavenia obce ako právnickej osoby, ale namietaný zásah do základného práva sťažovateľa, ktorého záujem na ústavne súladnom výklade predmetných ustanovení právnych predpisov regulujúcich nakladanie s majetkom obce bol daný skutočnosťou, že vystupoval v zmluvnom vzťahu s obcou.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o obecnom zriadení v znení platnom a účinnom v čase uzatvárania sporných zmlúv o právnej pomoci majetkom obce sú veci vo vlastníctve obce, majetkové práva obce a majetkové práva právnických osôb založených obcou.

Podľa § 8 ods. 2 (v súčasnosti § 8 ods. 3) toho istého zákona majetok obce sa má zveľaďovať a zhodnocovať a vo svojej celkovej hodnote zásadne nezmenšený zachovať. Darovanie nehnuteľného majetku obce je neprípustné.

Podľa § 11 ods. 4 písm. a) zákona o obecnom zriadení je obecnému zastupiteľstvu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním.

Podľa § 13 ods. 3 (v súčasnosti § 13 ods. 5) zákona o obecnom zriadení v znení platnom a účinnom v čase uzatvárania sporných zmlúv o právnej pomoci starosta je štatutárnym orgánom v majetkovoprávných vzťahoch obce a v pracovnoprávných vzťahoch pracovníkov obce; v administratívno-právných vzťahoch je správny orgánom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o majetku obcí v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase zásady hospodárenia s majetkom obce, ktoré určí obecné zastupiteľstvo, upravujú najmä

- a) práva a povinnosti organizácií, ktoré obec založila alebo zriadila, pri správe majetku obce,
- b) podmienky odňatia majetku organizáciám, ktoré obec založila alebo zriadila,
- c) postup prenechávania majetku do užívania,
- d) nakladanie s cennými papiermi,
- e) ktoré úkony organizácií podliehajú schváleniu orgánmi obce.

Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy

- a) zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku,
- b) zmluvné prevody vlastníctva hnuteľného majetku nad hodnotu určenú obecným zastupiteľstvom,
- c) nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote,
- d) aukčný predaj vecí podľa osobitných predpisov.

Legislatívna konštrukcia citovaných ustanovení naznačuje, že rozhodovanie o nakladaní s majetkom obce je rozdelené medzi orgány samosprávy obce, teda medzi starostu a obecné zastupiteľstvo. Spôsob tohto rozdelenia vystihol podľa názoru ústavného súdu správne najvyšší súd vychádzajúc z rozlišovania medzi tvorbou vôle a jej následným prejavom navonok.

Ústavný súd však zastáva právny názor, že takto ponímané rozdelenie rozhodovania o otázkach hospodárenia s majetkom obce možno uplatňovať v prípadoch, keď zákon alebo schválené zásady hospodárenia s majetkom obce ustanovujú povinné schvaľovanie niektorých právnych úkonov obecným zastupiteľstvom.

Pri uzatváraní zmlúv medzi sťažovateľom a Obcou Š. nešlo však ani o jeden z týchto prípadov. Obec Š. v tom čase nemala schválené zásady hospodárenia s majetkom obce a povinnosť schválenia uzavretia zmlúv o právnej pomoci (ide tu zjavne o nakladanie s majetkom obce tvoreným finančnými prostriedkami, z ktorých bude odmena za poskytnutie právnej pomoci uhradená) obecným zastupiteľstvom nevyplývala explicitne ani z textu zákona o obecnom zriadení, ani z textu zákona o majetku obcí.

Sporným a v okolnostiach posudzovaného prípadu aj ústavne relevantným sa tak podľa názoru ústavného súdu javí problém výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. b) a c) zákona o majetku obcí, podľa ktorého schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy zmluvné prevody vlastníctva hnutel'ného majetku nad hodnotu určenú obecným zastupiteľstvom, ako aj nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote. Inými slovami, pre rozhodnutie o predloženej sťažnosti je potrebné zaujať stanovisko k otázke, či citované ustanovenie treba vykladať tak, že ak obecné zastupiteľstvo neurčí hodnotu hnutel'ného majetku alebo majetkových hodnôt, potom starosta obce môže vykonávať akékoľvek zmluvné prevody hnutel'ného majetku obce alebo nakladanie s jej majetkovými právami bez súhlasu obecného zastupiteľstva, alebo tak, že v dôsledku neurčenia uvedenej hodnoty hnutel'ného majetku a majetkových práv nemôže starosta obce vykonávať žiadne takéto prevody.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že hospodárenie s majetkom obce a s jej finančnými prostriedkami je originálnou kompetenciou obce ako verejnoprávnej korporácie združujúcej predovšetkým jej obyvateľov. Vyplýva to jednak z ústavy (čl. 65 ods. 1), ale aj zo zákona o obecnom zriadení [§ 4 ods. 1 a § 4 ods. 3 písm. a)].

Pri nakladaní so svojím majetkom má obec po formálnej stránke postavenie subjektu súkromného práva, avšak zákon určuje niektoré obmedzenia obce pri nakladaní s majetkom, ktoré nie sú typické pre majetkové hospodárenie iných súkromnoprávných subjektov. Už len samotná existencia zákona o majetku obcí dokazuje, že zákonodarca zamýšľal regulovať hospodárenie, a teda aj nakladanie s majetkom obce spôsobom odlišným v porovnaní s inými subjektmi súkromného práva. Zákony normujúce nakladanie s majetkom obce majú zjavne charakter zákazov a obmedzení obce v jej voľnosti pri rozhodovaní o hospodárení s jej majetkom. Aj už citované ustanovenia zákona o obecnom zriadení i zákona o majetku obcí vyjadrujú takúto podstatu.

Z toho ústavný súd vyvodzuje, že majetok obce ako majetok verejnoprávnej korporácie slúžiaci predovšetkým na plnenie jej úloh daných kompetenciami pri výkone samosprávy, ktoré sa realizujú v prospech jednotlivých subjektov práva majúcich k územiю obce právne relevantný vzťah, nemožno z hľadiska právneho režimu nakladania s ním porovnávať s majetkom iných subjektov súkromného práva. Potreba odlišného právneho režimu je daná snahou usmerniť využívanie majetku obce na plnenie úloh verejnoprávnej povahy, chrániť majetok obce pred jeho zneužitím a pred nehospodárnym nakladaním, a zabezpečiť jeho čo najefektívnejšie zhodnocovanie a zveľaďovanie, a tým v čo najväčšej možnej miere zabrániť situácii charakterizovanej neschopnosťou obce plniť svoje verejnoprávne funkcie riadne a včas v dôsledku nedostatočnej majetkovej základne.

Vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd vyvodzuje, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. b) a c) zákona o majetku obcí treba vykladať zužujúco pokiaľ ide o oprávnenie starostu obce uskutočňovať právne úkony vo veciach hnutel'ného majetku obce alebo jej majetkových práv v prípade, ak toto nakladanie nie je obmedzené zákonom alebo samotnou obcou prostredníctvom záväzného aktu obecného zastupiteľstva. V tomto kontexte je zároveň potrebné pristúpiť k extenzívnemu výkladu ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a) zákona

o obecnom zriadení, ktoré priznáva obecnému zastupiteľstvu právo schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa majetku obce. Extenzívny výklad spočíva v tom, že skutočnosť neschválenia zásad hospodárenia a nakladania s majetkom obce obecným zastupiteľstvom neodníma tomuto orgánu obecnej samosprávy právo záväzne sa vyjadrovať k najdôležitejším úkonom týkajúcim sa majetku obce.

Ústavný súd zastáva názor, že právny úkon – uzavretie zmluvy o právnej pomoci, ktorým sa obec zaviazala právnemu zástupcovi vyplatiť odmenu za zastupovanie v sume takmer 8 miliónov slovenských korún, jednoznačne možno zaradiť do skupiny najdôležitejších právnych úkonov týkajúcich sa majetku obce. Ústavný súd v tomto prípade musel pristúpiť až k takejto miere hodnotenia právnych záverov najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, pretože od týchto právnych názorov sa odvíjala kvalita poskytnutia ochrany základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej sa dožadoval v konaniach všeobecných súdov. V okolnostiach posudzovaného prípadu tak ústavný súd dospel k záveru o správnom a ústavnej súladnosti právneho názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého na platné uzavretie zmlúv o právnom zastúpení Obce Š. bol za účinnosti vtedajšieho právneho stavu potrebný súhlas obecného zastupiteľstva.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu porušené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009